

[symposium *Met een mentor sta je sterk op 19 mei 2010*]

Acht jaar mentoring op het Norbertus

Inleiding door Kees Maas van het Norbertuscollege in Roosendaal

Help wij weten het niet!

Als je als school dat van jezelf zegt, is er echt iets aan de hand. Het overkwam ons acht jaar geleden. Onze counselors hadden het sterke vermoeden dat er met name onder onze allochtone leerlingen problemen waren, waar ze mee bleven lopen. De drempel van de counselorskamer was te hoog. Hoe kwam dat? Wat was er aan te doen?

Kort gezegd: wij hadden, ook na lang zoeken, niet het antwoord. Het was een van onze counselors die op het idee kwam zijn licht op te steken bij Palet. Vanuit Palet werd meteen op de vraag gereageerd en er kwam een afspraak met vertegenwoordigers van onze school. Expertise werd bij elkaar gelegd en een nieuwe methodiek werd vanuit Palet ingebracht: Mentoring! Wij waren het er met elkaar snel over eens dat we dit idee moesten uitwerken, immers, wij hadden de oplossing zelf niet.

In het schooljaar 2002-2003 startten we met 5 leerlingen. Heel bewust hebben we het toen klein gehouden, we wilden succes als het ware inbouwen. En het werd een succes. Het betrof toen nog enkel allochtone leerlingen die we koppelden aan een mentor met eenzelfde achtergrond. De leerlingen waren geselecteerd op grond van het feit dat ze vast dreigden te lopen in hun studie, wij er geen greep op konden krijgen en al onze hulp uiteindelijk niet het gewenste resultaat had. Wij waren er echter van overtuigd dat deze leerlingen hun opleiding op zich aan zouden moeten kunnen. En wij kregen gelijk!

De mentoren van buiten de school haalden wij binnen, jongvolwassenen, zelf succesvol in de opleiding of net aan het werk, die een rolmodel werden, een voorbeeld waar onze leerlingen zich aan konden optrekken. Omdat de mentoren geen directe relatie hadden met de school waren ze voor de leerlingen, zo bleek, erg toegankelijk. Het maatjesgevoel ontstond. Vanuit die relatie groeiden mooie dingen. Leerlingen bloeiden op, kregen meer zelfvertrouwen, werden meer gemotiveerd, gingen beter presteren en eventuele problemen werden bespreekbaar. Winst op veel fronten.

Ook voor de mentoren. Het bleek verassend leuk te zijn om een leerling te helpen, het gaf veel voldoening en het was leerzaam. Alle reden du om door te gaan op de ingeslagen weg. Al snel groeide het aantal leerlingen om uiteindelijk op zo'n 20 in de jaren daarna uit te komen. Inmiddels is het gestabiliseerd op een aantal tussen de 10 en 15.

Richtten we ons in eerste instantie op allochtone leerlingen, al snel kregen we in de gaten dat de aanpak in principe voor alle leerlingen kon werken.

Het succespercentage ligt op 80%. Leerlingen vervolgen hun opleiding op het gewenste niveau, maken betere keuzes als een overstap nodig is. En de 20% waarbij dat niet lukt? Deze leerlingen geven toch aan meer zelfvertrouwen te hebben gekregen en ook bewuster met keuzes voor een vervolgstudie bezig te zijn. Mag je dan spreken van een 100% resultaat? Dat weet ik niet, dat laat ik graag aan het oordeel van anderen over.

Overigens heeft onze aanpak nogal wat impact gehad, ook buiten de eigen school. Al snel na de start heeft IMES (Instituut van de Universiteit van Amsterdam, gespecialiseerd in het

onderzoeken van etnische relaties in de Nederlandse samenleving) ons project als onderzoeksonderwerp genomen en daarover een forse publicatie doen verschijnen.

Wij zijn met verschillende collega's op heel wat plekken geweest om uitleg te geven, om workshops te verzorgen of om aan landelijk overleg bij te dragen.

In Roosendaal zelf sloot het Da Vinci College (School voor vmbo) al snel aan, gevolgd door het Zoomvlietcollege (mbo) en ontstond er samenwerking met het SIW (Sterk in Welzijn) in Roosendaal in het kader van mentoring op straat. En een heel belangrijke stap is enkele jaren geleden gezet richting het primair onderwijs. Als de aanpak van mentoring op vo-scholen succesvol is, dan zou dat misschien ook wel gelden voor het basisonderwijs. Samen met de Fatimaschool in Roosendaal hebben we dat in de praktijk onderzocht en het succes is er. Op vrijwillige basis begeleiden 13 leerlingen uit onze bovenbouw 13 leerlingen van de Fatimaschool.

Recentelijk is ook het Gertrudiscollege met haar vmbo-afdeling aangesloten bij het project. Je mag dus zeggen dat mentoring echt op de kaart staat in Roosendaal.

En we gaan door. Het plan is om volgend jaar in het kader van de maatschappelijke stage het aanbod richting basisonderwijs uit te breiden. We gaan ook proberen de enige vo-school die nog niet meedoet over de streep te trekken.

En tot slot weten we ons inmiddels gesteund door vier ambassadeurs van formaat:

- dhr Jack Biskop, lid van de Tweede Kamer voor het CDA;
- mw Brigitte van Haaften, gedeputeerde van de provincie Noord-Brabant;
- dhr. Kees Jongmans, wethouder van de gemeente Roosendaal voor de PvdA;
- dhr. Adriaan Frijters, directeur van Nationale-Nederlanden.

Mensen op wie wij kunnen bouwen als het gaat om kennis en netwerken en die de ontwikkelingen een warm hart toedragen.

Wij hebben inmiddels met het project acht mooie jaren achter de rug en zijn klaar voor de toekomst. Wat mij betreft verdwijnt dan het woord project en hebben we het gewoon over mentoring in de school.

Want..... met een mentor sta je sterk, dat is meer dan voldoende gebleken.